

MEDICAL TERMINOLOGY IN ENGLISH: IMPORTANCE FOR FUTURE DOCTORS

Гнатюк Оксана Іванівна

викладачка кафедри мовознавства
Івано-Франківський національний медичний університет

Кондрин Аліна Артурівна

Студентка
Івано-Франківський національний медичний університет

Introduction. In the context of the ongoing modernization of higher medical education, the development of professional language competence has become a critical component of training future healthcare professionals. English, as the global lingua franca of medicine, plays a pivotal role not only as a means of communication but also as an essential tool for acquiring, processing, and transmitting medical knowledge. As noted by Crystal, “English has become the global language of communication in science and medicine” [7].

Medical terminology constitutes a specialized lexical system that enables healthcare professionals to describe anatomical structures, physiological processes, pathological conditions, diagnostic procedures, and therapeutic interventions with precision. According to Chabner, “medical terminology is the language used to precisely describe the human body and its associated components, conditions, and processes” [1]. Its foundation in Greek and Latin roots necessitates a structured and interdisciplinary approach to learning [3].

Thus, the study of medical terminology in English within medical education is not limited to linguistic proficiency; it serves a practical purpose—preparing future doctors for effective, ethical, and internationally competent communication in the healthcare environment.

The aim of this study is to analyze the significance of English medical terminology in the professional training of future doctors; to identify effective methods for its acquisition; and to substantiate the importance of an interdisciplinary approach in mastering medical language.

In addition, the growing role of evidence-based medicine requires future doctors to actively engage with international scientific literature, the vast majority of which is published in English. The ability to accurately interpret medical terminology directly affects the quality of understanding clinical guidelines, research findings, and treatment protocols. Therefore, insufficient knowledge of medical English may lead not only to academic difficulties but also to potential professional limitations in future practice.

Main Body

1. The Role of Medical Terminology in Professional Communication

Medical terminology is a fundamental component of professional competence in medicine. It ensures unambiguous communication among healthcare professionals, minimizing the risk of errors in diagnosis and treatment. As emphasized in *Dorland’s*

Illustrated Medical Dictionary, standardized terminology “provides clarity and precision necessary for effective medical communication” [4].

The use of consistent terminology is particularly important in clinical documentation. Accurate recording of patient data, diagnoses, and treatment plans depends on the correct application of medical terms. The International Committee of Medical Journal Editors highlights that clarity and accuracy in medical writing are essential for patient safety and scientific integrity [5].

Furthermore, English medical terminology is indispensable in the context of globalization. The majority of scientific publications and international medical guidelines are produced in English, making it essential for future doctors to understand and actively use this language in their professional activities [2].

Moreover, the use of precise terminology contributes to effective interdisciplinary collaboration within healthcare teams. Modern medicine increasingly relies on cooperation between specialists of different profiles, including surgeons, therapists, pharmacists, and laboratory diagnosticians. In such environments, standardized terminology serves as a universal communication tool, ensuring consistency and reducing the likelihood of misunderstandings that may negatively impact patient care.

2. Linguistic Features and Structure of Medical Terminology

Medical terminology is characterized by its systematic structure, primarily derived from Greek and Latin morphemes. Terms are typically composed of prefixes, roots, and suffixes, each carrying specific meaning. For example, the term *hypertension* combines “hyper-” (excessive) and “tension” (pressure), indicating elevated blood pressure.

Glendinning and Holmström note that “understanding the structure of medical terms significantly improves comprehension and communication in clinical settings” [3]. This morphological awareness enables students to interpret unfamiliar terms and apply them accurately.

Additionally, medical terminology reflects the characteristics of scientific language: precision, objectivity, and consistency. These features are essential for maintaining professionalism and avoiding ambiguity in medical discourse.

Another important linguistic aspect of medical terminology is its dynamic nature. New terms constantly emerge as a result of scientific and technological advancements, particularly in fields such as genetics, molecular biology, and digital medicine. Consequently, future doctors must not only master existing terminology but also develop the ability to adapt to continuous lexical changes and integrate new concepts into their professional vocabulary.

3. Interdisciplinary Approach to Learning Medical Terminology

Effective acquisition of medical terminology requires an interdisciplinary approach that integrates linguistic knowledge with clinical training. Cook emphasizes that “language learning is most effective when integrated with subject-specific content” [9]. For example, during anatomy courses, students simultaneously learn the English terminology for anatomical structures, reinforcing both conceptual understanding and language acquisition. Similarly, clinical training provides opportunities to apply terminology in real-life scenarios, such as patient interviews and case presentations.

This approach not only enhances retention but also develops critical thinking and professional communication skills. According to Adams and Urban, “the integration of language and medical education improves both communicative competence and clinical reasoning” [10].

Furthermore, interdisciplinary learning environments promote the development of soft skills, such as teamwork, adaptability, and problem-solving. These competencies are essential for modern healthcare professionals, as they must operate in complex and rapidly changing clinical settings. The integration of language and professional training enhances not only knowledge acquisition but also the overall readiness of students for real-world medical practice.

4. Teaching Methods and Educational Strategies

Modern medical education increasingly relies on interactive and student-centered teaching methods. These include case-based learning, simulations, and digital tools, all of which contribute to more effective learning outcomes. The World Health Organization emphasizes that “effective communication training is essential for improving healthcare delivery and patient outcomes” [6]. Interactive methods, such as role-playing doctor-patient interactions, help students develop both linguistic and interpersonal skills.

In addition, digital platforms and medical databases provide access to authentic materials, allowing students to engage with real-world medical texts and terminology. McCarter highlights that practical language use in professional contexts enhances both confidence and competence [2]. To improve educational outcomes, it is recommended to integrate interdisciplinary courses, update teaching materials according to international standards, and promote active learning strategies.

It is also important to emphasize the role of self-directed learning in mastering medical terminology. Independent work with medical texts, participation in online courses, and the use of specialized mobile applications enable students to reinforce their knowledge outside the classroom. Such approaches foster lifelong learning habits, which are crucial in the medical profession, where continuous education is a fundamental requirement.

5. Ethical and Cultural Dimensions of Medical Communication

Proficiency in medical terminology also contributes to ethical and culturally competent communication. Doctors must be able to explain complex medical concepts clearly while maintaining empathy and respect. The ability to communicate effectively in English allows healthcare professionals to interact with patients from diverse backgrounds and participate in international collaboration. This is particularly important in the context of global health challenges.

As emphasized by the WHO, clear communication is directly linked to patient safety and quality of care [6]. Therefore, language competence is not only a professional requirement but also an ethical responsibility.

In addition, the use of appropriate medical terminology plays a significant role in maintaining patient trust. Clear and accurate explanations help reduce patient anxiety, improve adherence to treatment, and enhance overall satisfaction with healthcare services. Thus, linguistic competence becomes an integral part of patient-centered care.

Conclusion. The study of medical terminology in English is an essential component of professional training for future doctors. It ensures the development of precise, logical, and ethically appropriate communication skills necessary for medical practice.

The effective implementation of an interdisciplinary approach is based on three key principles:

- **Contextual integration** – understanding terminology in real clinical situations;
- **Systematic learning** – organizing knowledge into a coherent terminological system;
- **Practical orientation** – applying knowledge in professional communication.

In the context of rapid globalization and digitalization of healthcare, the importance of English medical terminology will continue to grow. Future doctors must be prepared to function in an international professional environment, where effective communication is a key factor of success. Therefore, improving language training in medical education should remain a strategic priority.

The integration of linguistic, medical, and communicative competencies creates the foundation for the comprehensive development of future healthcare professionals. Mastery of English medical terminology enhances professional mobility, supports international collaboration, and ultimately contributes to improved healthcare outcomes.

References:

1. Chabner, D.-E. *The Language of Medicine*. 11th ed. Elsevier; 2017.
2. McCarter S. *Oxford English for Careers: Medicine 1*. Oxford University Press; 2010.
3. Glendinning EH, Holmström BAS. *English in Medicine*. 3rd ed. Cambridge University Press; 2005.
4. Dorland WAN. *Dorland's Illustrated Medical Dictionary*. 33rd ed. Elsevier; 2020.
5. International Committee of Medical Journal Editors. *Recommendations for the Conduct, Reporting, Editing, and Publication of Scholarly Work in Medical Journals*. 2023. Available from: <https://www.icmje.org>
6. World Health Organization. *Communicating for Health: A Global Perspective*. Geneva: WHO; 2022.
7. Crystal D. *English as a Global Language*. 2nd ed. Cambridge University Press; 2003.
8. Haspelmath M. Lexical typology and language universals. *Annual Review of Linguistics*. 2009;1:1–18.
9. Cook V. *Second Language Learning and Language Teaching*. 5th ed. Routledge; 2016.
10. Adams V, Urban S. Medical communication and terminology in global healthcare systems. *Journal of Medical Education*. 2019;23(4):215–222.

УМОВИ РОЗВИТКУ КРИТИЧНОГО МИСЛЕННЯ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Лещенко Олена Павлівна,
старший викладач,
кафедра філології та мовних комунікацій

Леонідов Дмитро,
студент
4 курсу групи ФІЛ-22-1д
Дніпровський державний технічний університет,
м. Кам'янське, Дніпропетровська обл.

У сучасному освітньому просторі розвиток критичного мислення визначається як одна з ключових компетентностей XXI століття. Згідно з підходами Пітера Фаціоне, критичне мислення включає інтерпретацію, аналіз, оцінювання та саморегуляцію [1, с.15]. У вітчизняній педагогіці значний внесок у дослідження цієї проблеми здійснила О. І. Пометун, яка розглядає критичне мислення як здатність особистості до самостійного осмислення інформації та прийняття обґрунтованих рішень [2, с. 29]. У контексті навчання англійської мови розвиток критичного мислення набуває особливого значення, оскільки іншомовна комунікація передбачає не лише відтворення знань, а й їх інтерпретацію та оцінювання.

Метою дослідження є визначення педагогічних умов та методичних підходів до розвитку критичного мислення студентів на заняттях з англійської мови. Критичне мислення розглядається як поєднання когнітивних і метакогнітивних умінь. На думку Діани Халперн, воно включає навички аналізу аргументів, оцінювання доказів і прийняття рішень [3, с.201]. Модель Ричарда Пола та Линди Ельдер акцентує увагу на стандартах мислення (ясність, точність, логічність), які можуть бути інтегровані у процес навчання мови [4, с. 19].

Проблемне навчання сприяє активізації мислення студентів і для цього потрібне створення проблемно-орієнтованого середовища. Наприклад, обговорення теми "*Should artificial intelligence replace teachers?*" стимулює студентів до аргументації та аналізу різних точок зору. Як зазначає О. І. Пометун, використання проблемних ситуацій є ключовим чинником розвитку критичного мислення [2, с. 42].

Використання відкритих запитань також сприяють глибшому осмисленню матеріалу. Наприклад:

- *What are the consequences of globalization for local cultures?*
- *Do you agree that social media improves communication? Why?*

За дослідженням Діани Хелперн, саме такі запитання активізують аналітичне мислення [3, с. 204]. Розвиток метакогнітивних умінь сприяє рефлексії після виконання завдань (наприклад, self-assessment checklist) допомагає студентам усвідомлювати власний процес мислення. Цей підхід підтримується Пітером

Фаціоне, який підкреслює роль саморегуляції у структурі критичного мислення [1, с. 54]. Інтерактивні методи навчання дозволяють студентам аналізувати ситуацію, приймати рішення та аргументувати свою позицію. До ефективних методів належать: дебати (*for/against*), рольові ігри, кейс-методи.

Проектне навчання сприяє інтеграції знань і розвитку автономії. Наприклад, створення відеопроєкту “*My sustainable city*” передбачає дослідження, аналіз і презентацію результатів. Навчання через діяльність є основою розвитку мислення.

Наведемо декілька практичних вправ для розвитку критичного мислення.

1. Вправа “Claim–Evidence–Reasoning” (CER). Мета: навчити студентів аргументувати думку.

Хід роботи:

- Студентам пропонується твердження: “*Online education is more effective than traditional learning.*”

- Вони мають:
 - сформулювати позицію (claim);
 - навести докази (evidence);
 - пояснити логіку (reasoning).

Результат: розвиток аргументації та логічного мислення.

2. Вправа “Think–Pair–Share”. Мета: розвиток рефлексії та комунікації.

Приклад завдання: “*What are the biggest challenges of living in a globalized world?*”

- Think — індивідуальна відповідь;
- Pair — обговорення в парах;
- Share — презентація ідей.

3. Дебати (Structured Debate). Тема: “*Artificial intelligence will replace teachers.*”

Ролі: for / against / moderators.

Критерії оцінювання:

- логічність аргументів;
- використання прикладів;
- мовна точність.

4. Вправа “Detecting Bias”

Мета: розвиток медіаграмотності.

Завдання: Студенти аналізують короткий текст новини та визначають:

- упереджені слова;
- маніпуляції;
- відсутність доказів.

5. Рольова гра “Problem Solving Meeting”

Ситуація: компанія має фінансові труднощі.

Ролі: менеджер, маркетолог, HR, інвестор.

Завдання: знайти рішення і аргументувати його.

6. Проєкт “My Sustainable City”

Формат: груповий проєкт + презентація.

Завдання:

- дослідити проблему;
- запропонувати рішення;
- презентувати англійською.

Таким чином, практична реалізація зазначених вправ підтверджує, що розвиток критичного мислення можливий за умов системного використання інтерактивних, проблемно-орієнтованих і рефлексивних методів навчання. Це сприяє формуванню здатності студентів до аргументованого мислення та ефективної іншомовної комунікації.

References:

1. Peter Facione. *Critical Thinking: What It Is and Why It Counts*. – Insight Assessment, 2015. 303 p.
2. О. І. Пометун. Критичне мислення як ключова компетентність сучасної освіти. – Київ: Освіта, 2018. 104 с.
3. Diane Halpern. *Thought and Knowledge: An Introduction to Critical Thinking*. – Routledge, 2014. 624 p.
4. Richard Paul, Linda Elder. *The Miniature Guide to Critical Thinking*. – Foundation for Critical Thinking, 2019. 48 p.

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ СИЛОВОЇ ПІДГОТОВКИ СПОРТСМЕНІВ У КУЛЬОВІЙ СТРІЛЬБІ З ПІСТОЛЕТА В КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ ЗМАГАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Калашник Наталія

старший викладач,
кафедра пожежно-рятувальної та фізичної підготовки,
навчально-науковий інститут оперативно – рятувальних сил,
Національний університет цивільного захисту України, м. Черкаси

У сучасній кульовій стрільбі спостерігається постійне зростання вимог до рівня підготовленості спортсменів, що зумовлено підвищенням конкуренції на національному та міжнародному рівнях. Досягнення високих спортивних результатів у стрільбі з пістолета потребує не лише досконалого володіння технікою виконання пострілу, але й високого рівня розвитку фізичних якостей, серед яких провідне місце займає сила та силова витривалість. Особливістю діяльності стрільця-пістолетника є необхідність тривалого утримання зброї у стабільному положенні, що супроводжується значним статичним навантаженням на м'язи верхніх кінцівок, плечового пояса та корпусу.

Важливим чинником успішності виступу є здатність спортсмена мінімізувати коливання зброї, забезпечити стійкість позиції та контроль дрібних м'язових напружень під час прицілювання і виконання пострілу. Недостатній рівень силової підготовленості призводить до швидкої втоми, зростання тремору, погіршення координації рухів і, як наслідок, зниження точності стрільби. Саме тому силова підготовка повинна розглядатися як невід'ємна складова системи підготовки стрільців, яка забезпечує оптимальний функціональний стан організму під час змагальної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасна система підготовки спортсменів у кульовій стрільбі з пістолета характеризується комплексністю та інтеграцією різних видів підготовленості, серед яких важливе місце займає силова підготовка як чинник стабілізації техніки та підвищення результативності змагальної діяльності. Досягнення високих спортивних результатів можливе лише за умови гармонійного поєднання технічної, тактичної, фізичної та психологічної підготовки [2, с. 2].

Фізична підготовка стрільців-пістолетників спрямована передусім на розвиток статичної витривалості, силової стійкості м'язів верхнього плечового пояса, кисті та корпусу, що забезпечує стабільність пози та мінімізацію тремору під час виконання пострілу. Доведено, що рівень фізичної підготовленості безпосередньо впливає на формування рухових навичок і якість виконання технічних елементів стрільби [5, с. 15].

Особливості змагальної діяльності у кульовій стрільбі передбачають тривале утримання зброї у статичному положенні, що обумовлює необхідність розвитку

спеціальної силової витривалості. При цьому важливим є не лише рівень максимальної сили, але й здатність до її тривалого підтримання у квазіізометричних режимах роботи м'язів [4, с. 307].

Наукові дослідження свідчать, що вдосконалення фізичної підготовки стрільців повинно здійснюватися з урахуванням біомеханічних характеристик пози «ізготовка», оскільки навіть незначні відхилення у положенні тіла можуть суттєво впливати на точність стрільби [3, с. 305]. У цьому контексті силова підготовка виступає засобом забезпечення оптимальної стабілізації рухової системи спортсмена.

Важливим напрямом оптимізації тренувального процесу є інтеграція спеціальних вправ, спрямованих на розвиток силових якостей із технічною підготовкою. Це дозволяє підвищити ефективність засвоєння рухових дій та адаптацію спортсменів до змагальних навантажень [1, с. 3].

Таким чином, силова підготовка стрільців-пістолетників є невід'ємною складовою системи спортивного тренування, що забезпечує підвищення стійкості пози, зменшення коливань зброї та покращення точності стрільби. Подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку диференційованих програм силової підготовки з урахуванням індивідуальних особливостей спортсменів.

Мета дослідження. Теоретично обґрунтувати та розробити методику силової підготовки стрільця-пістолетника з використанням обтяжень для покращення функціонального стану та результативності. Завданнями дослідження є аналіз особливостей силової підготовки, визначення ефективних вправ з обтяженнями, розробка тренувальної програми з урахуванням специфіки стрільби з пістолета, оцінка впливу силових вправ на функціональний стан спортсмена. Методи дослідження. Аналіз науково-методичної літератури, педагогічне спостереження, тестування силових показників, оцінка стабільності утримання пістолета, методи математичної статистики.

Силова підготовка стрільця повинна мати прикладний характер і бути спрямована на розвиток статичної сили м'язів руки, що утримує пістолет, зміцнення м'язів плечового пояса, спини та корпусу; формування силової витривалості; покращення координації та зменшення тремору.

На мою думку доцільно застосовувати такі вправи як утримання пістолета або його макета з додатковим обтяженням, ізометричні вправи для м'язів плеча та передпліччя, вправи з гантелями (підйоми, утримання, відведення рук), планки та статичні вправи для стабілізації корпусу, вправи з еспандером для розвитку дрібних м'язових груп.

Тренувальна програма, я вважаю має передбачати 2–3 заняття на тиждень, поєднання силових і спеціальних стрілецьких вправ, поступове збільшення обтяження, контроль функціонального стану (пульс, тремор, стійкість).

Використання розробленої методики сприяє підвищенню стабільності утримання пістолета, зменшенню м'язового тремору, покращенню функціонального стану спортсмена, зростанню результативності стрільби.

Висновки. Силова підготовка є важливим компонентом підготовки стрільця-пістолетника. Раціональне використання вправ з обтяженням у поєднанні зі спеціальними вправами забезпечує підвищення ефективності тренувального процесу та спортивних результатів.

Список літератури

1. Грибовська І. Б., Задорожна О. Р., Грибовський Р. В., Собко І. М. Шляхи удосконалення техніко-тактичної підготовки спортсменів у стрільбі кульовій // Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 15. – 2023. – Вип. 7 (167). – С. 47–51. URL: <https://dspace.hnpu.edu.ua/handle/123456789/13307>
2. Загарук І., Хіменес Х., Антонов С., Ємчик Б., Динаміка результативності українських спортсменів, що спеціалізуються у стрільбі з пневматичного пістолета // Освіта. Інноватика. Практика. – 2025. – Т. 13, № 5. – С. 1–5. URL: <https://www.oip-journal.org/index.php/oip/article/view/541>
3. Кашуба В. О., Хабінець Т. О. Біомеханічні особливості пози «ізготовка» стрільців-кульовиків // Концепція підготовки спеціалістів фізичної культури в Україні. – Київ; Луцьк, 1996. – С. 304–306. URL: <https://reposit.uni-sport.edu.ua/items/677c5911-dd54-47ac-aaad-3bffe96ef67f>
4. Кашуба В. О., Хабінець Т. О. Оптимізація тренувального процесу стрільців-кульовиків на етапі спеціалізованої базової підготовки // Концепція підготовки спеціалістів фізичної культури в Україні. – Київ; Луцьк, 1996. – С. 306–309. URL: <https://reposit.uni-sport.edu.ua/items/b241cbd9-fe0e-4dcc-b502-6a3bf682ce40>
5. Мотречко В. В. Фізична підготовка спортсменів в процесі тренувальних занять кульовою стрільбою : магістерська робота. – Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2021. – 76 с. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/handle/123456789/12331>